

Diakonijas Vēstis

• RĪGAS SV.JĀŅA EV.LUT. DRAUDZES AVĪZE •
2011. gada aprīlis Nr.46

Ciešanu laika altāris Bēvuļēnos

Mācītāja sleja

2011.gada Lieldienas sagaidot

Šis ir priecīgs, cerības nesošs, gaidām pilns laiks jau pēc savas definīcijas – Augšāmcelšanās!

Šis ir pavasara laiks pēc Saules un Zemes stāvokļa, tas visam dzīvajam liek sarosīties, mosties, celties un augt. Kas notiek mūsu dārzos! Kas dārzu kokos! Mežos, upēs un visur, kur kāda dzīva radība! Visi ir iesaistīti šajā augšāmcelšanās procesā, jo tā rosinātājs ir pats Dievs.

Bet cilvēks arī šajā laikā var būt sadrūmis, rūpju pārņemts, sevišķi mūsu laicīgo problēmu laikā. Cauru gadu esam sprediķos pieskārušies tieši un līdzībās, ka visas norises savā starpā ir saistītas. Ka ir saistītas garīgās ar fiziskajām, ka garīgais stāvoklis ietekmē arī laicīgo. Vai arī otrādi? Vai augstāk aprakstītā fiziskā atmoda, var modināt arī garīgo? Vajadzētu, Dievs tā gribētu – redzēt mūs dzīves prieka pārņemtus. Arī tad, ja nevaram atrisināt savus grūtos jautājumus, kas var mums aizliegt priecāties? Darīt, kas jādara, bet klusībā pie sevis sarunāties ar Augšāmcelto Kungu - Es pateicos, ka esmu piedzīvojis šo pavasari - Pateicos, ka saule atkal lec ātrāk un ka drīz tā modīsies agrāk par mani, es, Kungs, nevaru ar Sauli sacensties! Ne čaklumā, ne spožumā! Bet es varu kā skudra nemitīgi kustēties, es varu kā balodis censties ligzdu taisīt, bet Tu, Kungs, jau zini, balodim ar to ne sevišķi veikli gāja, un arī man lāgā neiet, visu laiku ķeras un pinas... Ja Tev, Kungs, ir vēlēšanās, palīdzi man tikt ar visām lietām galā. Bet lai tas ir Tavs prāts, var būt, ka Tu man esi pavisam ko citu nodomājis, es pakļaušos un pieņemšu ... tomēr, dod arī man tādu prātu- ka varu pieņemt un ar Tavējo dzīvot.

Tādiem vai citādiem, katrs saviem vārdiem, mēs ikdienas ar Kungu runājam. Un tas ir labi un pareizi. Jo tieši mūsu ikdienas saistība ir tā, kas palīdz visam notikt savā laikā. Tādēļ ir svarīgi ievērot arī pārējo, kas tuvina mūs Kristum – būt dievnāmā, dzirdēt Dieva Vārdu, saņemt Svētā Vakarēdiena stiprinājumu, rūpēties par jaunās paaudzes – mūsu bērnu un mazbērnu kristīgā pasaules uzskata mācību līdz 7 gadu vecumam, lai tālāk viņi varētu paši izšķirt labu no ļauna. Ja pasaule saka, ka ticības pamats jāieliek ģimenē, jo nedrīkst nekādā gadījumā skolā mācīt kristīgo mācību, tad darīsim to, mācīsim ģimenē un paši ievērosim. Bērniem Dieva dotā sirds ir sirsnīga, lai arī reizēm viņi nesapratīs, kā kāds var darīt ļaunu, tad tomēr, šis ļaunums viņiem tik viegli nepielips.

Saviem spēkiem neko daudz mēs nevaram, bet to ko varam - runāt, liecināt un lūgt, to tad arī darām! Lai Dievs bagātīgi svētī šajos Augšāmcelšanās svētkos jūs un jūsu mīļos cilvēkus –

mācītājs Juris

Ciešanu laika rīta Svētbrīži.

2011. gada 17. martā

Mt. 5:14 *Jūs esat pasaules gaišums; pilsēta, kas stāv kalnā nevar būt apslēpta.*

Vārds „gaišums” mums izsaka to pašu, ko vārds „gaisma”. Gaisma ir redzama. Gaisma ir ceļvedis. Gaismai ir jārāda ceļš. Jēzus saka, kamēr Es esmu pasaulē, es esmu pasaules gaisma. Jēzus vārdu „gaisma” attiecina gan pats uz sevi, gan uz saviem mācekļiem. Jēzus no mums pieprasa būt pasaulei par gaišumu un būt līdzīgam Viņam.

Mums ir jābūt Jēzus gaismas atspulgam. Mums kā Jēzus mācekļiem ir jābūt redzamiem kā bākai naktī, kura jūrniekiem rāda mājupceļu. Cilvēki, kas tic un seko Jēzum nedzīvo tumsā, bet ir kļuvuši par gaišumu, kas ir redzama visai pasaulei.

Dievs radīja pasauli. Pasaule neatzina Jēzu. Jēzus ir pasaules gaisma. Jēzus kā tas, kas ir gaisma, pretnostata sevi pasaulei, kas ir tumsa. Jēzus vēlas, lai tie, kuri ir garīgi akli kļūtu redzīgi. Aklums ir simbols cilvēkam viņa dabiskajā stāvoklī.

Cilvēkam, kurš nav spējīgs izprast savas dzīves jēgu,. Jēzus ir tas, kurš dod cilvēkam savu gaišumu, lai cilvēks apzinātos savu patieso esību un sāktu dzīvot svētīgu dzīvi.

Kas seko Jēzum, tas seko gaismai un ir gaisma, bet, kas seko pasaulei, tas nokļūst tumsībā. Sekojot Jēzum, mēs sevi pasargājam no tumsības. Lai izietu no tumsas, mums ir jātic Jēzum un jāseko viņam.

Vārdu „esat” Jēzus saka apgalvojuma formā. Jēzus nesaka, „būsiet” vai „kādreiz kļūsiet”. Bet Jēzus saka „esat”. Tas nozīmē kaut ko pabeigtu, kaut ko, kas jau ir noticis. Jēzus konstatē faktu. Tas jau ir piepildījies. Sekosim Jēzum ar sirdi, miesu un dvēseli. Āmen

2011. gada 24. martā

Mt. 5:20. *Jo es jums saku: ja jūsu taisnība nav labāka par rakstu mācītāju un farizeju taisnību, tad jūs nenāksit Debesu valstībā.*

Nav mīlestības, nav žēlsirdības, nav līdzietības, nav ticības, nav Jēzus. Bet ir liekulība, ir lepnība, ir skaudība, ir dusmas. Kur ir mana sirds?

Kur ir mana Dievbijība? Vai manī ir Dievbijība? Dievbijīgs cilvēks ir sirdsskaidrs un taisns, kurš bijās Dieva un vairās no ļauna. Tev ir dota izvēle sekot labajam vai ļaunajam.

Vai mēs esam labāki par farizejiem un rakstu mācītājiem, kuru Dievbijība izpaužas ārējā izskatā un ārīšķīgos darbos? Kā mēs dzīvojam? Mēs dzīvojam tā, ka katru dienu kļūstam labāki, mūsu ticība vairojas, mūsu sirds vairāk tiecas uz to Kungu.

Katram ir sava taisnība. Kāda ir mana taisnība? Cik mums ir svarīgi savu taisnību pierādīt un uzspiest to otram? Dievs mums pieskaita taisnību, kuras mums pašiem nav. Tā mums tiek piedoti mūsu grēki. Vai mēs savas taisnības dēļ nenoraidām to, kas ir no Dieva? Vecais farizejiskais cilvēks ir miris, jo bauslība viņu ir nogalinājusi, bet no jauna ir piedzimis cilvēks, kas nāk no evaņģēlija, kuram nav vairs savas taisnības, bet ir Jēzus taisnība.

Tā ir sveša taisnība, ne jūsu, kuru Jēzus ir nopelnījis ar savu nāvi pie krusta. Visu atlikušo mūžu mēs dzīvojam no svešās taisnības, kuru saņemam ar ticību.

Cik labi ir apzināties, ka vairs nedzīvoju es, bet Kristus dzīvo manī. Āmen.

2011. gada 31. marts.

Mt. 5:22 *Bet es jums saku: ikviens, kas uz savu brāli dusmojas, nododams tiesai; ikviens, kas uz savu brāli saka: nejēga – nododams sindrijam, bet, kas uz savu brāli saka: stulbais bezdievi – tas nododams elles ugunīs.*

Jēzus mums aizliedz nogalināt savu brāli un jebkuru citu cilvēku. Jēzus mums pat aizliedz dusmoties uz kādu. Jēzus dusmas pielīdzina nogalināšanai. Dusmas nogalina. Dusmas ir zvērs. Zvērs, kas ir nežēlīgs un cietsirdīgs. Lai zvēru savaldītu, ir jāskaita lūgšanas no Svētajiem rakstiem un jāsaprot, ka dusmas izraisa cilvēkā krišanu un pazudināšanu. Nav nekas neglītāks par dūsmīgu seju un vēl neglītāka ir dūsmīga cilvēka dvēsele. Kad kāds tevi sāk ķengāt un aprunāt, tad padomā par to sodu, kas tādām cilvēkam pienāksies pēc Dieva taisnības un pēc tam tu ne tikai uz viņu nedusmosies, bet tu pat apraudāsies par viņu. Neviens nedusmojas uz cilvēku, kurš ir slimis ar kādu slimību, piemēram, drudzi vai ar plaušu karsoni, bet tādus cilvēkus pažēlo un rūpējas par viņiem. Un tā mums ir arī jārīkojas ar dvēseli, kurā ir dusmas.

Svēto rakstu vietā ar vārdu „brālis” ir domāts, gan miesīgais brālis, gan mūsu līdzcilvēki, gan jebkurš cits cilvēks, kas mums ir apkārt. Tev un tavam brālim ir vienāda daba, jo jūs esat Dieva bērni.

Jūdiem likums pavēlēja neatstāt bez palīdzības lopu, kurš ir savainojies, pat, ja tas bija jūda ienaidnieka lops. Un kā rīkojamies mēs, kad redzam savu brāli, kurš nav fiziski pakritis zemē, bet kura dvēselē ir savainota un tajā ir grēks?

Ja mēs tādā situācijā bez līdzjūtības un žēlsirdības paiesim garām savam brālim, tad var pienākt diena, kad mēs pakrītam un mūs nepamana un paiet mums garām.

Izmetīsim ārā no savas dvēseles augstprātību, lepnību un uzpūtību un ar lielu uzmanību, ar lielu cieņu un godbijību izturēsimies pret saviem tuvākajiem. Var būt tas brīžiem liekas nesvarīgi, bet tas mums var kalpot par lielu svētību.

Savs, mūsu brālis. Padomāsim, gandrīz katram no mums ir brālis vai māsa, katram no mums ir tuvi cilvēki apkārt, mēs esam viena kopīga Jāņa draudze.

Mēs katrs varam atcerēties kādu gadījumu, kad esam dusmojušies uz kādu. Bet vai varam atcerēties tikpat spilgti, ka pēc tam esam aizgājuši un salīguši? Domāju, ka nē! Būtu labi, ja mūsu atmiņā būtu vairumā palikuši tie gadījumi, kad mēs esam ar cilvēkiem salīguši mieru. Un ja mēs neizlīgstam un nepiedodam mēs tādi Dievam neesam vajadzīgi un mums nebūs Dieva žēlastības.

Līdz Lieldienām ir palikusi 21 diena. Es varu sev uzdot jautājumu. Kas es esmu, ja dusmojos uz savu brāli un kas es esmu, ja piedodu un salīgstu. Mums ir dota 21 diena, lai atbrīvotu mūsu dzīvi no dusmām un pasargātu sevi no lielām bēdām par prieku Jēzum. Āmen.

2011. gada 7. aprīlis

Mt. 7:7 Es jums saku: Lūdziet, tad jums taps dots.

Mums nav dots tāds spēks, lai mēs savā dzīvē kaut ko varētu izdarīt ar saviem spēkiem. Bet visas lietas mums ir iespējamās, ja Dievs mums dod savu palīdzību. Tādēļ arī Jēzus mūs aicina griezties pie Dieva ar lūgšanām par mūsu vajadzībām. Dievs dod no mazuma uz vairumu. Sākumā Dievs mums dod vienkārši par lūgšanām, pēc tam ir jāiegulda lielāks darbs un lielāka piepūle salīdzinot ar parastu lūgšanu – Dievs saka: meklējiet! Un ja vēl tad Dievs nedod, lai tiktu pie mērķa mums ir jāklaūvē vai jāklaudzina. Nav svarīgi, cik daudz mēs dodam. Svarīgi, cik daudz mīlestības mēs savā devumā ieliekam. Mēs varam tapt slimi un varam tapt veseli.

Mēs varam tapt ticīgi un varam tapt neticīgi. Mēs topam tādi par kādiem izvēlamies tapt. Jums jāatstāj Jēzus ziņā izmisums un jums paliks cerība.

Tad, kad mēs kādu cilvēku nosodām mums nav laika mīlēt viņu. Lūgšana mums dāvā tīru sirdi. Lūgšana attīra mūsu sirdi. Tad tīra sirds spēs redzēt Jēzu.

Vai mēs saņemam to, ko lūdzam? Kā mēs lūdzam? Vai mēs lūdzam ar neticību vai lepnību, vai mēs lūdzam kādu bezjēdzīgu lietu sev. Bet var būt mēs lūdzam bieži bez pārliecības. Ja mēs nelūdzam ar spēku un lielu pārliecību, tad nesaņemsim. Vispirms jāvēlas, bet pēc tam jālūdz patiesi ar ticību, pateicību un pacietību un tad mēs saņemsim. Un piesargies, lai tevi, kad tu lūdz, nenosoda tava sirdsapziņa kā tādu, kurš prasa nevīžīgi un vieglprātīgi.

Ja tev ir bērni, tad tu zini, ka tad, kad tavs bērns tev lūdz kaut ko nederīgu vai nevajadzīgu, tad tu atsaki viņam, bet kad tavs bērns tev lūdz kaut ko noderīgu viņam, tad tu ar prieku to dod viņam. Lūgšanai ir liels spēks. Vai tu šo spēku izmanto? Lūgšana ir mūsu labākais ierocis: tā ir atslēga, kas atver Dieva sirdi.

Parūpēsimies par to, lai mums vienmēr atliktu laiks lūgšanām, jo no tā ir atkarīga mūsu ticība un mūsu attiecības ar Dievu. Āmen

Kaspars Bērziņš, teoloģijas students

Pārdzimšana

Neaizmirsti, ka pārdzimšana Kristus mīlestībā bija lemta ne tikai tiem trim izredzētajiem apustuļiem, kas Tabora kalnā redzēja Viņa dievišķo spožumu, bet arī tiem deviņiem, kas bija atstāti pakalnē, un arī velna apsēstam.

Arhibīskaps Jānis Pommers

Svētais Vakarēdiens ir zāles pret nāvi.

Antiohijas Ignācijs (Apm.98.-177. Miris mocekļa nāvē)

Ignācijs bija trešais Antiohijas bīskaps jeb patriarhs pēc apustuļa Pētera un bīskapa Evodija. Daži agrīnie Baznīcas vēsturnieki pat uzskatīja, ka viņu bīskapa amatā iecēlis pats apustulis Pēteris. Pats sevi Ignācijs dēvēja par Teoforu (grieķu valodā „Dieva nesējs”) un bija viens no apustuļa Jāņa mācekļiem.

Ignācijs mira mocekļa nāvē arēnā izbarots lauvām. Romas varas iestādes cerēja radīt „negatīvu piemēru”, lai apturētu kristietības izplatīšanos, tomēr tika panākts tieši pretējais: viņa nāve kalpo par iedrošinājumu un piemēru daudziem ticīgajiem, kuri piedzīvo vajāšanas.

Savas kalpošanas laikā Ignācijs sarakstījis vairākas vēstules- draudzēm un citiem bīskapiem. Uzsvēris nepieciešamību paklausīt vienam bīskapam un viņa palīgiem- mācītājiem un diakoniem. Pestīšanu sapratis kā atbrīvošanu no bailēm nāves priekšā. Ignācijs ir arī pirmais zināmais teologs, kurš uzsver nepieciešamību kristīgajā baznīcā svinēt nevis sabatu, bet nedēļas pirmo dienu- tagad svētdienu

Ja nu ir kāds iepriecinājums Kristū, ja kāds mīlestības mierinājums, ja kāda gara sadraudzība, kāda sirsnība vai līdzcietība, tad piepildait manu prieku, turēdamies vienā prātā, lolodami vienu mīlestību, dvēselēs vienoti, ar vienu mērķi, ne strīdēdamies, ne tukšā lielībā, bet pazemībā cits citu uzskatīdami augstāku par sevi, neraudzīdamies katrs uz savām, bet arī uz citu vajadzībām. Savā starpā turiet tādu pat prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū, kas, Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam, bet Sevi iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs; un, cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei! Tāpēc arī Dievs Viņu ļoti paaugstinājis un dāvinājis Viņam Vārdu pāri visiem vārdiem, lai Jēzus Vārdā locītos visi ceļi debesīs un zemes virsū un pazemē un visas mēles apliecinātu, ka Jēzus Kristus ir Kungs Dievam Tēvam par godu.(Filipiešiem 2:1-11)

Lieldienas

Lieldienas ir Baznīcas gada augstākais punkts, viss iepriekšējais laiks ir bijis kā ievads Kristus Augšāmcelšanās svētkiem: gaidu pilnais Advents, Jēzus Dzimšanas svētki, gavēnis. Visam ir bijis viens mērķis — sagatavot kristiešus Lieldienām.

Lieldienas jau no seniem laikiem tiek sauktas par svētku svētkiem. Kā saule ar savu spožumu pārspēj visus spīdekļus, tā Lieldienas ar savu dziļo cilvēces atpestīšanas noslēpumu paceļas pāri visiem svētkiem. Jau apustuļu laikos pirmkristīgie svētīja šos svētkus. Par to lasām Svētā Pāvila I vēstulē korintiešiem: „Izmēziet veco raugu, lai esat jauna mīkla! Jūs taču esat neraudzēti; jo arī mūsu Lieldienas jērs ir par mums upurēts — Kristus. Tad svinēsim svētkus ne ar veco raugu, ne ar ļaunuma un netikumības raugu, bet ar skaidrības un patiesības neraudzētajām maizēm.” (5,7-8).

Lieldienu datums ir mainīgs, jo tas ir atkarīgs no Mēness fāzes. Citi kristiešu svētki tiek svinēti atkarībā no Lieldienu datuma.

Teologi no dažādām Romas impērijas malām savulaik diskutēja par to, kurš tad ir īstais Lieldienu datums. 325.gadā Nīkajas koncilā teologi atteicās no likuma, ka Lieldienas ir svinamas vienlaikus ar Pashā svētkiem, un noteica, ka tās jāsvin svētdienā pēc pirmās pilnmēness dienas pēc pavasara sākuma.

Taču neskaidrības turpinājās, svētkus turpināja svinēt dažādos datumos, jo Romas impērijā par pavasara sākumu bija dažādi viedokļi. 525.gadā Dionisijs Eksīgijs 21.martu noteica kā pavasara sākumu. Astronomiski pavasaris sākas 20. vai 21.martā, kad diena un nakts ir vienādā garumā.

Tikai 800.gadā, kad valdīja Kārlis Lielais, visa kristīgā pasaule sāka svinēt Lieldienas vienā datumā. Taču vienprātība ilga tikai līdz viduslaikiem, kad 1582.gadā pāvests Gregors veica kalendāra reformu. Katoļi un evaņģēliskie kristieši pieņēma reformēto kalendāru, bet lielākā daļa pareizticīgo kristiešu turas pie Juliāna kalendāra.

Jēzus Kristus Augšāmcelšanās svētki ir cieši saistīti ar jūdu Pashā svētkiem, jo saskaņā ar Jaunās Derības liecībām Jēzus nāve bija Pashā svētkos, kurus svin dienā pirms pirmās pilnmēness dienas pēc pavasara sākuma. Jūdi Pashā svētkos piemin iziešanu no Ēģiptes verdzības. Taču pirmie kristieši aiznākamo dienu pēc Kristus krustā sišanas, kurā augšāmceltais Kristus parādījās saviem mācekļiem, nosauca par "Kunga dienu". Tā Kristīgā baznīca katru svētdienu sāka svinēt kā Kristus augšāmcelšanās dienu.

Ļauties un nepieķerties

Dabas katastrofas, kuras cilvēks ar modernajām tehnoloģijām nav spējīgs ne paredzēt, ne novērst. Ekonomiskas un politiskas krīzes, revolūcijas un asinsizliešana. Teju katru dienu kāds „gaišreģis”, izmantojot pasaulē un cilvēku prātos augošo nemieru un nedrošību, nāk klajā ar jauniem drīzā pasaules gala datumiem.

Brīžos, kad rodas sajūta, ka līdzšinējā pasaules kārtība atrodas uz sairšanas robežas, cilvēkam rodas aizvien vairāk jautājumu, uz kuriem nav viegli atrast atbildes. Iespējams, tāpēc mani uzrunāja mācītāja Jura Rubeņa *twitter* kontā ierakstītais mudinājums izlasīt teologa un dominikāņu mūka Alberta Nolena grāmatu “Jēzus vērtības mūsdienās”. Šī grāmata ir „neticami svaiga elpa katram meklētājam”, solīja J. Rubenis.

Teologs A. Nolens vairumu šodienas problēmu skaidro ar individuālisma krīzi. Divsimt gadus rietumu pasaules kultūras ideāls bijis pašradīts, pašpietiekams, neatkarīgs indivīds, kurš ir spējīgs pastāvēt viens un kurš neievēro nevienu citu. Taču nu šis ideāls sašķobījies, jo individuālisma radītie rezultāti ir atsvešinātība, vientulība un mīlestības trūkums. Cilvēka *ego* jeb *egocentriskais es* uzskata sevi par pasaules centru. “Rietumu pasaules individuālisma traģiskā ironija ir tā, ka tas tagad apdraud brīvību, kuru pats centās sasniegt,” uzsver A. Nolens. Viņaprāt, tā ir ilūzija, ka esam neatkarīgas un autonomas būtnes.

Tāpat šodien nākas atzīt, ka ar racionālu pieeju pasaulei nav iespējams visu izskaidrot. Viens no spilgtākajiem piemēriem ir Visums, jo vairāk to pēta un atklāj, jo vairāk neatminamu mīklu rodas. Visums ir liels noslēpums, kuru racionāli nav iespējams izskaidrot. Tas ir, zinātnei, kas vēl pirms kāda laika uzskatīja, ka tā ir visspēcīgā, nākas atzīt savu ierobežotību.

“Mūsu laika zīmes ir izaicinoši daudznozīmīgas un maldinošas. Mēs dzīvojam laikmetā, kas ir piepildīts ar cerībām, kā arī ar neiedomājamām briesmām,” saka A. Nolens. Viņaprāt, tieši tāpēc ir piemērots laiks no jauna paskatīties uz Jēzus nesto gudrību un rūpīgi pārdomāt, kas ir Dievs. Jēzum Dievs nav varens imperators vai labsirdīgs monarhs, viņam tas ir mīlošs tēvs. Kopiena, uz kuras izveidi Jēzus cerēja un mudināja ļaudis veidot, bija līdzīga ģimenei. Jēzus, uzrunādams ļaudis, aicināja viņus uz dziļu garīgu

pārveidi, un tas pats ir nepieciešams arī šodien. *Ego* pārņemtais cilvēks domā, ka nesavtīga, pašai dziedzīga mīlestība ir nedabiska un savtīgums liek attīstīties ekonomikai, mudina uz aizvien jauniem sasniegumiem.

Taču Jēzus dzīve rāda, ka šis nav īstais ceļš. Viņš nebija uzvarētājs, viņš bija upuris, un tas izrādījās viņa lielākais sasniegums. “Atbilstoši sabiedrības skatu punktam Jēzus bija zaudētājs. Viņš tika arestēts, apsūdzēts un notiesāts uz nāvi. (..) Vēlme zaudēt radikāli mainīja tā laika garīgumu. Jēzus nāve bija triumfs,” raksta teologs.

Tāpēc jo īpaši šodien cilvēkam ir svarīgi rast vienotību ar Dievu, saprast, ka Viņš ir mīlošs Tēvs it visiem cilvēkiem, viņš piedod visiem bez nosacījumiem. Piedošana nevis nosodījums bija svarīga arī Jēzum. Viņš mīlēja visus un solidarizējās ar ikvienu. Tikpat svarīgs ir mūsu ticības spēks. Ticība, par kuru runāja Jēzus, ietver sevī uzticību. “Jēzus spēja veikt savus darbus tādēļ, ka pilnībā uzticējās Dievam. Arī citu cilvēku dzīves tika pārveidotas, kad viņi sāka uzticēties Dievam,” uzsver A.Nolens. Tas ir, mums jātic, ka Dievs darīs to, kas ir labākais, pat ja tas nebūs tas, ko vēlamies. Uzticēšanās Dievam un milzīgs ticības spēks parāda, ka neiespējamais ir iespējams.

Teologs savā grāmatā daudz runā par ego lomu mūsu dzīves un jautā: vai sātans varētu būt senākais apzīmējums tam, ko šodien saucam par *ego*? Viņš pielīdzina ego baļķim no Jēzus minētās līdzības. Cilvēkam ir jāizņem baļķis no acs, jāklūst nesavtīgam un pašai dziedzīgam. “Kad mūsos patiesi sāk runāt līdzietība pret cilvēkiem, kas ir nonākuši grūtībās, tad tā ir mūsu īstā būtība. Kad sākam just pateicību par daudzajām dāvanām, kuras mums sniedz dzīve, mēs varam būt droši, ka šīs izjūtas nenāk no mūsu *ego*. *Ego* nav spējīgs uz pateicību,” uzskata A.Nolens.

Pateicība Dievam par visu un vienmēr, ne tikai par to, kas pašā dzīvē labs noticis, bet arī sava rada, kaimiņa un nelabvēļa. Pateicība no visas sirds, jo tādejādi cilvēks pakāpeniski sāk just, ka Dievs ir labs un mīl ikvienu cilvēku. Vēl viens vārds ir nepieķeršanās. Cilvēkam jāmacās nepieķerties ne tikai materiālām lietām, bet arī - vietām, cilvēkiem, reputācijai, sapņiem, profesijai un tamlīdzīgi. Nepieķeršanās nav vienaldzība, tā nozīmē brīvību, iekšēju brīvību. Tas nozīmē sajust vienotību ar visu cilvēci un Dievu. vienotību ar visu cilvēci un Dievu.

Nonākt līdz tam, ko A.Nolens dēvē par radikālas brīvības apziņu. Taču viņš mudina to nejaukt ar mūsu *ego* brīvību.

Īstā brīvība ir brīvība no *ego*. “Jēzus ceļš mūs ved pretim brīvībai, radikālai brīvībai, kas ļauj mums piedalīties Dieva lielajā mākslas darbā – brīvi, radoši, spontāni un visiem kopā,” uzsver teologs.

Tāpat viņš mudina brīnīties un priecāties. Pavasaris ir īstais laiks, lai mācītos priecāties. Gan par vizuļiem, kas izspraukušies caur pērnajām lapām, gan putniem, kas, atgriezušies mājās, rītos piedzied laukus un pilsētas. Un pateikties par spēju priecāties Viņam.

G.Sloga

Viņš nepieprasa no mums kādas lielas lietas: laiku pa laikam pieminēt Viņu, reizēm lūgt Viņa žēlastību, reizēm nest Viņa priekšā savas ciešanas un reizēm pateikties Viņam par to labo, ko Viņš Tev devis un joprojām turpina dot Tavā raižpilnajā dzīvē, un rast mierinājumu Viņā, cik bieži vien iespējams. Pacel savu sirdi uz Viņu, dažkārt pat maltīšu laikā un kad atrodies ļaužu sabiedrībā; pat vismazākā iedomāšanās vienmēr Viņam būs pieņemama. Tev nav jāraud īpaši skaļi; Viņš ir tuvāk, nekā mēs to atskāršam.

Mēs varam izveidot lūgšanu telpu savā sirdī, kurā laiku pa laikam varam ieiet, lai sarunātos ar Viņu pacietībā, pazemībā un mīlestībā. Ikviens ir spējīgs uz šādu intīmu sarunu ar Dievu, cits vairāk, cits mazāk. Viņš zina, cik katrs no mums spēj. Tad nu sāksim. Iespējams, ka no mums Viņš gaida tikai vienu vienīgu nesavtīgu apņemšanos. Saņem drosmi. Radini sevi lūgt Viņa žēlastību, atdod savu sirdi Viņam ik pa laikam ikdienas darbu vidū, pat ikvienu brīdi, ja spēj. Nepiesaisti sevi pie kādiem noteikumiem vai noteiktām pielūgsmes formām, bet rīkojies ar vispārēju pārliecību par Dievu, ar mīlestību un pazemību.

Brālis Lorenss

Rekolekcijas Bēvuļēnos

Pieņem, Kungs, visu manu brīvību, manu atmiņu, manu prātu un visu manu gribu – visu to, kas man ir un ko es uzskatu par savu. To visu man esi devis Tu, un tas ir Tavs. To visu es veltu Tev, rīkojies ar to, kā vien Tu vēlies. Tikai dāvā man savu mīlestību un žēlastību, jo ar to man ir diezgan. (Ignācijs no Lojolas)

Un tapa vakars un tapa rīts – pirmdiena. Diena pēc svētdienas, kad kopā ar visiem ierados "Bēvuļēnos", iepazīnos ar rekolekciju noteikumiem un noskaņoju sevi lūgšanai caur un ar Rakstiem, tomēr ne kā parasts, jo šo rekolekciju mērķis nav Bībeles studijas, bet komunikācija ar Dievu, vēlme tuvāk iepazīt un pilnīgāk iemīlēt Kungu Jēzu.

Saule lec tepat, pļavas viņā galā, mazliet virs koku galotnēm. Tā ir tik tuvu, ka liekas aizsniedzama ar roku. Tikko Saule ar saviem stariem noglāsta ledū sastingušās rāsas lāsītes, tās tūdaļ pārvēršas par mazām dzīvības straumītēm. Ieelpoju dziļi, dziļi dzestro rīta gaisu un tūdaļ pārņem prieks par visu, kas man ir apkārt. Ierasto pilsētas dunu nomainījušas tikai radības skaņas. Garām braucošās mašīnas vietā, palido zvirbuļu bariņš, traucoša tramvaja un sliežu skaņu nomaina zīlītes un strazda svilpieni, vējš koku zaros, kā cilvēku čalas. Nav auto, moto, velo, tikai koki, sniegpulkstenītes, putni, nav bruģa, asfalta, bet tikko uzdīgusī zāle, kurai pāri ar čaboņu veļas vel pagājušā gada lapas, kas vējā skraida pa rūpīgi sakopto pagalmu. Beidzot dzirdu savas sirds pukstus un dzīvību . . .

Brokastu laiks. Jūtos dīvaini, jo nesveicināties viens ar otru, tikai dažī acu skatieni, sejas, soļi, drēbju švīkstoņa. Ar prātu cenšos ignorēt domas, kas saka: „Runā. Sveicini. Saki.” Sākumā liekas, ka prāts ir labvēlīgs un vada domas par paļaušanos. Nu jau atskārstu, ka prāts un tā spēki ir daļēji mani pretinieki un tūlīt tam pievienojas arī miesa, kas kopā cīnās pret garu, kā Pāvils saka, miesa gūsta garu. Saprotu, ka paļāvību un vadību varu izlūgties, tā ir Dieva dāvana, tāpat kā Kristus atziņas nav mans darbs.

Rīta lūgšana. Uzdevums - priecāties par Dieva radīto. Eju pastaigā kopā ar Kristu pāri pļavai. Ziemā un karstā vasarā noteikti nekas neliecina, ka pavasarī, kur vien paveries, tek mazākas un lielākas tērcītes, sīki strautiņi, saplūstot vienā vietā, kur paceļas dzīvība – no rītiem miglā un vēlāk spārnos. Šeit ir gulbju pāris, zosis, gaigalas, dūkuri, dzērves, arī vārnas ir

atradušas mājvietu kādā no bebru uzpludinātā dīķa salām. Klusi, cik vien varu, eju klāt. Noraizējies gulbju tētiņš sāk nemelodiski, bet ritmiski izdvest skaņas - aizsmakušai balsij līdzīgiem *gulbšķiem*. Saprotu, ka esmu svešinieks un lūdzu Kristu pēc palīdzības. Viņš tūdaļ nomierina balto stāvu, kas liegi turpina slīdēt pa ūdens virsmu, kura atspulgā var redzēt pāri lidojošu pīļu pāri un austošās saules starus, kas pieskaras arī manai sejai. Nomierinos arī es. Ar visām maņām cenšos sajust Radītāja klātbūtni, ar pirkstiem sajūtu asās egļu skuju, to smarža tūlīt uzvirno gaisā. Ieelpoju. Vēja brāzma skujās iesvilpjas, kā akordeona plēšas. Ieraugu trīslapītes, kas tik tikko izspraukušās cauri kūlai, noplūcu un ielieku mutē. Saldena, sulīga garša, kas mazliet mijās ar sīvumu un nedaudz atgādina salāta lapas. Soli pa solim atgriežos.

Pusdienas laiks. Sekoju norādēm, paklausu un vēlos pildīt rekolekciju noteikumus rūpīgi. Sagatavojos lūgšanai. Izvēlētās Rakstu vietas 51. Pslams un Jāņa evaņģēlijs 13:1-30. Lēnām pārslasu vārdu pa vārdam, ļaujot iztēlei. Pirmās sajūtas – rodas vēlēšanās doties uz grēksūdzi. Aizveru acis, zemojos Dieva priekšā. Vārdu pa vārdam atkārtāju Rakstos saklausīto. Norimstu, iestājas klusums, kas mani atkal aizved pastaigā ar Kristu . . . aizmiegu . . . pēdējais, ko atceros, ka acu priekšā visas domas tiek pašķirtas, kā aizkari no loga, kurā redzams ir tikai siltums. Atskan zvaniņš, kas aicina pusdienās. Rodas stipra vēlēšanās dalīties ar garīgo vadītāju par šo, manuprāt, neizdošanos.

Dalīšanās grupā. Mazliet mulstu uzsākt runāt, jo traucē biklums un iespējams arī pieredzes trūkums dalīties jūtās. Nevis atziņās, bet tieši sajūtās, kādas esmu saņēmis no kopīgi pavadītā laika ar Kristu. Brāļu liecības un dalīšanās izkliedēja šaubas un sēja vēlmi un iedvesmu runāt par pieredzēto.

Dalos: „Šodien lūgšanā saplūda abas Rakstu vietas. Ceļš sākas no mājām un turpinās pa vecu meža stīgu. Sajūtos kā Jūda Iskariots, mācekļis, kas nodeva Kristu. Ļaujot sevi skumdināt šim sajūtām, jo arī esmu nodevis Kungu. Tikai mazliet bezcerības, kad pēkšņi sabrienu vienu kāju slapjajā sniegā, kas meža ēnainās vietās vel joprojām ir līdz potītēm. Tūdaļ Jēzus saka: „Arī tavas kājas Es mazgāju”. Mani pārņem bērnišķīgs prieks un pateicība Dievam. Sāku priecāties par apkārtējo dabu. Tālumā redzu mājas,

tādēļ nogriežos nost no stigas un turpinu iet pret Sauli tieši meža biežoknī iekšā. Sevī saucu: „Kungs es priecājos, saki, ka esi ar mani”! Un tūdaļ stiprs vējš koku galotnēs iesvilpās tā, kā nebija šaubu. Es saku: „Ved mani Kristu”! Un pēc brīža gaisā sajūtu tik stipru un saldu smaržu, kas man atgādina hiacintes. Pārskienu ar acīm tuvāko apkārtni un ieraugu mazus zariņus, kurus sedz violeti-rozā ziediņi. Kristus mani iepriecināja. Saku: „Kungs, ko lai es daru, kā lai es atdaru šo laimes sajūtu”? Pāris simts metrus tālāk atkal ieraugu ziedošos kociņus. Pieliecos, lai ieelpotu saldo smaržu, te pēkšņi dzirdu Kristu sakām: „Skaties”! Paveros sev aiz muguras un redzu lapsu, kādus desmit soļus attālumā. Viņa droši skatās uz mani un ošņā gaisu. Vējš pūš no lapsas puses, domāju tādēļ man ir iespēja kādas pāris minūtes viņu vērot un priecāties. Kristus turpina mani iepriecināt līdz pat lūgšanas beigām. Es sapratu, ka tad, kad es nododu, Kristus man piedod. Nodošanai seko piedošana. Tāda ir Dieva mīlestība”.

Atskan zvaniņš. Šoreiz aicinot uz dievkalpojumu. Šī ir reize, kad „Bēvuļēnos” mēs visi esam kopā, arī gādīgā saimniece, ar kuras rokām Dievs rūpējās par mums, jo Dievam jau nav citu roku, kā vien mūsējās. Es alkstu iemīlēt Kristu.

Teoloģijas students

Pirmo rekolekciju dalībnieki Bēvuļēnos
ar vadītāju arhibīskapu Jāni Vanagu

Pavasaris

Pēc kā smaržo pavasaris? Pēc bērzu pumpuriem, pēc dūmiem, pēc zemes, pēc puķēm, pēc kūtsmēsliem... Bet man liekas, ka pēc prieka un mīlestības!

Lai gan ziemeļu pusē sniega kaudzes vēl spītīgi turas pretī saules siltajiem stariem un neparko negrib laist cauri tulpju un narcīšu vāros asniņus, viss mostas, vis ceļas augšā jaunam pavasarim, jaunai dzīvei- liekas visa zeme ir dzīvības pilna un nekas, pilnīgi nekas to nespēj apturēt. Sniegpulkstenītes izspraukušās cauri sniega segai un kautri demonstrē savas baltās kleitiņas. Nupat vēl stārķis brida pa sniegu, bet šodien jau liepās rosās pumpuri, un taureņiem modušies spārni... Pie ceļa uz telefona vadiem sasēduši bariņš strazdu un apspriežas, kuru no trīs jaunajām mājām izvēlēties- vai vienu no tām, kas kūts galā, kur būs jādzīvo kā kolhozā, vai savrupmāju dārza viņā galā. Krupji un varden un visa dzīvā radība sāk savu mīlas deju, no kā dzims atkal jauni vardulēni, stārķēni un graciozi stirnas bērni. Šis laiks visai dzīvai radībai ir gaismas, cerību un prieka pilns. Viss zum, skan, dūdo, svilpo, klabina, kvākšķina, šmaukstina, paukšķ un san. Kā varena himna. Himna Radītājam.

Un viss kļūst jauns.

Zaiga Ābele

Izdzīvot līdz pavasarim...

Tā ir laime putnam un pumpuram, graudam un ziemcietei puķei, irbei un stirnai, bišu stropam un pamestai mājai. Cilvēkam un Cerībai. Pavasari jūt gaisā, un tāpēc tas liekas netverams. Saule lēnām iekustina lielo dabas karuseli, un Tu vienā jaukā brīdī pamani, ka Tev noreibst galva. Katrai dienai ir cita krāsa un smarža, un tērces, kas izgrauž sniegu, atdzīvinot zemes asinsriti, ir mierinājums tam, kurš domā esam necila darba darītājs. Bet necils ir arī strauts, zemes kailā un grumbainā āda, pārno lapu melnējošās zvīņas, kārklu ziedēšana un pirmo vizbuļu naivais zilums. Pali rauj līdzī visas drazas, bet pali ir skaisti. Dabas varenais karuselis griežas arvien straujāk, un nu jau Tev raibs metas gar acīm. Šis dīvainais satraukums - it kā bailes nepaspēt, nokavēt, palaist garām! Bet jo vairāk Tu steidzies, jo mazāk paspēj. Puķe, kuru Tu noplūci šodien būtu ziedējusi tikai rīt. Bet rīt būs par vēlu maut stabuli, jo kārklam miza vairs neatleks. Pavasara nogurumus - kas tas ir? Ritmu saskaņošana, pielāgošanās, nepazaudējot sevi.

Gaidītais svētceļojums debesīs - putnu atgriešanās un svētceļojums zemē - vagas atgriešanās, asnu maigie zobeni un siltums, ieraugot pirmo vardi - aukstasini. Un mulsinošā sajūta - viss ir pirmoreiz. Un tāpēc tik nemierīgs zemes cilvēku miegs, un tāpēc pilsētnieks svaidās savā akmens sprostā un viņā pamostas ilgas - asinsradnieku vienotājas. Par mīlestību nerunā. Gaiss smaržo pēc maizes. Šī zeme ir pilna ar lieliem un maziem šūpulīšiem.

Un nenomirst neviens no mums pavasarī - tik ļoti stipra, tik nepārejoša ir dzīvība, tik ļoti gribas dzīvot vasarā, ziedēt Latvijas vasarā.

J.Tālbergs

Dievs ir mīlestība. Viņa izteikšanai nav vārda nevienā zemes valodā, un tam, kas šo prieku nav jutis, nevar to pateikt kā gaismu aklam.

Stāsts pārdomām

Ubags sēdēja ceļa malā vairāk par trīsdesmit gadiem. Vienu dienu garām gāja svešinieks.

„Nepažēlo sīknaudu!”, nomurmināja ubags, mehāniski pastiepis cepuri.

„Man nav ko Tev dot,” atbildēja svešinieks un jautāja, “kas tas ir uz kā Tu sēdi?”

„Nekas,” atbildēja ubags, “tikai veca kaste, sēžu uz tās cik vien sevi atceros.”

„Vai esi kādreiz ieskatījies iekšā?”, jautāja svešinieks.

„Nē,” atbildēja ubags, “kāda jēga?”

„Paskaties iekšā!” uzstāja svešinieks.

Ar izbrīnu, neticību un sašutumu ubags atklāja, ka kaste līdz malām piepildīta ar zeltu.

Ieskaties sevī, jo katrs, kurš meklē neizskaidrojamo dzīvības prieku un nesatricināmo mieru, kurš nāk ar to, kas meklē drošību, mīlestību un mieru pasaulīgos sīkumos ir tāds pats ubags ceļa malā.

J.Rubeņa pasaka “Visa patiesība”

Reiz dzīvoja kāds cilvēks. Viņš ļoti gribēja iepazīt Jēzu.

„Kā to izdarīt?” viņš jautāja Dievam.

„Domā par to, ko Jēzus ir teicis”, Dievs atbildēja.

„Ļauj Viņam darboties tavā dzīvē. Tev izveidosies savs priekšstats par Jēzu.

Atceries, ka tu visu nezini. Atceries, ka tavā priekšstatā ir tikai daļa no patiesības.”

„Bet vai visu patiesību uzzināt nevar?” cilvēks jautāja.

„Visai patiesībai ir visa mūžība,” Dievs atbildēja.

Cauri sniegiem – pretīm pavasarim.

Ar adventa sākumu ļaudis zīlē – vai Ziemassvētki būs balti, vai ne. Kāda tur bija Mārtiņdiena, kāda Katrīna un vēl visu kaut ko, es klusībā domāju – latviešu valodā ne Kristus piedzimšanas svētkiem, ne Augšāmcelšanās svētkiem nav nosaukuma, kurš izteiktu svētku būtību. Ziemassvētki var būt visādās krāsās, bet Kristus piedzimšanas svētki – vienmēr gaiši – tātad balti.

Kad nu bija aizvadīta pēdējā Adventa svētdiena bija redzams, ka gan Ziemassvētki, gan Kristus piedzimšanas svētki būs gan ar sniegu, gan salu. Sniega maiss bija gājis pušu un bira uz nebēdu un jau izskatījās, ka Svētku vakara dievkalpojums nebūs aizsniedzams – ceļi aizsniguši taciņas aizpūstas. Ķeramies visi pie darba - es ar sniega pūtēju, citi ar sniega lāpstām un uz Svētku dievkalpojumu bija iespējams aizbraukt. Nogurums briesmīgs, kauli sāp, bet nu sirdī vismaz gandarījums. Bet sniegs birst un birst un visu labo domu kopumu cenšas aizēnot bažas, kā nu tikt ar visu to galā. Citu nodarbošanos vairs nav - ir tikai sniegs, sniega lāpsta, sniega pūtējs un vakarā gulta kurā var iekrist pilnīgā bezspēkā. Galvā tikai viena doma grauž garu ...*tev, smagi strādājot, būs maizi ēst visas sava mūža dienas.*

Un tad vienu dienu atkusnis, naktī sērsna un no rīta ledus kalni, kurus sniega pūtējs neņem, sniega lāpsta arī ne, tikai ar metāla lāpstu var atskaldīt gabalu un tad ar sniega lāpstu uzmet uz vaļņiem, kuri jau sasnieguši cilvēka augumu. Bija skaidrs, ka cīņa zaudēta un iestājas Ziemassvētku laiks ar to neizsakāmo mieru, kādu var dot tikai Dievs. Sniegs, kas apracis visu, ir nolicis pie vietas, lai Svētkos būtu Svētki. Jā, tā cīņa par to, lai varētu braukt ar auto bija briesmīga, bet nu tomēr beigās nācās padoties. Toties apsnigusī dzīvā egle ar zaļo lampiņu virtenēm sētsvidū un baltais miers visapkārt ir neapprakstāms un līdz pat Zvaigznes dienai varēja baudīt svētku prieku.

Bet ikdiena skarba – sniegs, sniegs, sniegs. Labi, ka ir brīži kurus var veltīt Viņam, tad arī to smagumu un rūpes var atdot pretī saņemot to neizsakāmo, prātam neaptveramo mierinājumu ...*un mēs zinām, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu...* - un nav vajadzības zūdīties. Labi, tagad var mierīgu sirdi nodoties ziemas. un kopā ar mazbērniem baudīt spirgto ziemas svaiga gaisa terapiju.

Tad vienu rītu termometrs rāda februārim neatbilstošu temperatūru un jau šķiet, ka nu ziemas jaukumi un grūtības aiz muguras, arī debess pavasarīga, bet prieki pārāgri, nāk tāds aukstums – jaunas rūpes - kurināšana. Sniega tunelī veidotā taka uz malkas šķūni tiek mīta neskaitāmas reizes dienā un ar trīcošu sirdi jāskatās, kā rūk kurināmā kaudzes un tiek rēķināts cik dienām pietiks, redzams, ka būs jāķeras pie iepriekšējo, silto ziemu pārpalikumiem.

Dzīve iet savu gaitu un kārtējo žēlastības dienu mostoties var atkal pateikties par milzīgo žēlastību, kuru saņemam katru jaunu dienu. Iet ciešanu laiks un pavasaris jau redzamas, sniegs vairs tikai ziemeļu puses paēnā, saulītē jau sniegpulkstenītes - tuvojas Augšāmcelšanās.

Lasot ziņas no pasaules ar dažādām nepatīkamām būšanām, gan dabā, gan politikā un ekonomikā, aizvien jāatgriežas pie Glābēja. Mīlais Pestītāj! Par visu to, ko dzīvē esmu izniekojis, neievērojis un nokavējis, es izlūdzos Tavu žēlastību un piedošanu. Bet tagad pasargā mani no veltas gaušanās. Palīdzi man tagad Tev kalpot ar centību, bez skopuma, un jo devīgā mīlestībā – un cerēt, ka arī manai vēlai sējai tomēr būs kaut kāda raža Tavā žēlastībā.

Jānis

Māsu pieminot

Tā aiziet diena aiz dienas, nedēļas, mēneši, gads- tad atskārsme nāk, cik dārga ir katra diena, ko piešķīris mums Dievs. Viss ir dots šīs zemes dzīvei- gan zeme, gan jūra, gan saule un mēness un zvaigžņotā debess un cilvēki tuvi...

Jā, tuvi- kas grūtībās balsta, sāpēs mierina, ar tevi kopā Dievam lūgšanu sūta. Kamēr vēl kopā, tik saprotams skaistums visapkārt. Gan dzejā, gan dziesmā meklēt dzīves jēgu un ...

Jā, kamēr kopā, liekas, gan jau pagūsim izrunāt, pārspriest un izdarīt, gan jau vēlāk, bet- par vēlu... Ja varētu bez zaudējuma sāpēm, ar gaišu sirds ticību atvērt ceļu tur viņšaulē dvēselēm satikties...

Rita

Literārā lappusīte

*Rita Alaga
(Anglija)*

Kāpēc gan neņemt krustu,
neuzcelt to plecos
un nekāpt Golgātā...
Kāpēc nē...?

Vai bailes, ka nebūs
dvēseles augšāmcelšanās?
Vai bailes no sāpēm
un cilvēku nesaprašanas?

Fricis Bārda

manas dzimtenes svētie bērzi
stāv pulciņos zilgani bāli
un klusi plaukstošām rokām
svētī dīgstošo zāli

manas dzimtenes svētie bērzi
līgojas zilgani bāli,
un dzimteni vienos ziedos
tie redz jau, bet tāli vēl - tāli -

Laimonis Vāczemnieks

Zvani

Kad zvani zvana-
notiek piedošana.
Un tāda kā svētbrīdī gūta,
most dievišķa jūta
par eņģeli būt.

Reizi mūžā tas jāizjūt!

Kaut mirkli par eņģeli bijis,
būsi pasaulei uzsmaidījis
bez viltus un skaudības melnas.

Cīruls dzers no tavas delnas,
apkārt tev puķes plauks,
un sazaļos lauks
no zvana jūtas,
svētdienas rītā gūtas.

Skanīga zvana
dunēšana
kad atkal gar pamali ies-
māciet bērniņus klausīties!

Ja es runātu ar cilvēku un eņģeļu mēlēm un man nebūtu mīlestības, tad es būtu skanošs varš vai šķindošs zvārgulis.
(1kor.13:1)

Pēteris Epermanis

Es jūtu saldas pavasara jausmas,
Kas manā dvēselē ar mīlu šalc.
Kā prieks pirms neizjustas rīta ausmas,
Kas atkal zied kā zemes brīnums balts.
Kaut birztaļās vēl kailie zari klusē,
Kaut zemes stingums visu zemi sien,
Tak dzirdu es: tur tālu dienvidpusē
Jau sapņu ūdeņi uz jūru skrien.
No sniega klajiem, zaļām sūnu galvām
Jau ciņi saulei pretī paveras,
Un alkojot pēc pavasara balvām
Pat bērza pumpurs zarā pamostas.
Un, kad jau alksnājs brūnām skarām liecas,
Un lazdas dzeltenīgi ziedēt sāk,
Vējš sauli dzer un apskaut zemi tiecas,
Un ieskan prieks man krūtīs varenāk.
Jo tad es jūtu pavasara jausmas,
Kas man no jauna atkal mīlu nes.
Kā saules atblāzmu pirms rīta ausmas,
Kā vasaru no zieda dvēseles.

Sala

Reiz bija kāda sala, kurā dzīvoja visas jūtas un īpašības, kas piemīt cilvēkam: labs garastāvoklis, skumjas, zināšanas.. kā arī daudz kas cits, ieskaitot Mīlestību.

Kādu dienu salas iemītniekiem tika paziņots, ka sala drīzumā nogrims. Tā nu visi sāka gatavot kuģus un devās jūrā. Vienīgi Mīlestība vēlējās gaidīt, līdz pēdējam brīdim....

Kad nu sala sāka grimt, Mīlestība nolēma lūgt palīdzību.

Netālu no Mīlestības garām peldēja Bagātība ar greznu jahtu ,Mīlestība tai lūdza: „Bagātība, vai ņemsi mani līdzī?” „, Nevaru, man laiva pilna ar zeltu un sudrabu, Tev te nav vietas.”

Tā nu Mīlestība nolēma lūgt palīdzību Lepnumam, kas tieši burāja garām ar lepnu laivu: „Lepnum, lūdzu ņem mani līdzī.” „, Nevaru nekādi tev palīdzēt”: atbildēja Lepnums” . Šeit man viss ir tik perfekts, ka tu vēl kaut ko sabojāsi.”

Tā nu Mīlestība jautāja Skumjām, kas kuģoja garām:” Skumjas, ļaujiet man doties jums līdzī?”

„, Ak ,Mīlestība, mani māc tādas skumjas, ka vēlos būt viena”: atbildēja Skumjas..

Arī Labais garastāvoklis nobrauca garām, taču bija pārāk apmierināts, lai dzirdētu tās palīgā saucienu....

Pēkšņi kāda balss ierunājās:„, Nāc Mīlestība, ņemšu tevi līdzī”. Tas bija kāds Sirmgalvis. Mīlestība jutās tik pateicīga, ka aizmirsā pajautāt večuka vārdu.

Kad abi bija krastā, večuks spēji pazuda.

Mīlestība tikai tagad saprata, ko viņš tās labā izdarījis un jautāja Zināšanām. „Zināšanas, vai varat man atklāt, kas īsti bija tas, kas man palīdzēja?” „, Tas bija Laiks” atbild Zināšanas.

„,Laiks?”: ieinteresējoši jautāja Mīlestība." Kāpēc gan Laiks man būtu palīdzējis?" Zināšanas viszinoši atbildēja:" Tikai laiks dod iespēju saprast, cik svarīga ir mīlestība ikviena dzīvē."

Kas jauns Bēvuļēnos

Šajā pavasarī arī Bēvuļēni ir modušies jaunai dzīvei.

No pagājušā gada maija līdz šī gada Lieldienām mūsu prāvesta Jāņa Liepiņa dzimto māju un apkārtnes labiekārtošanā ir paveikts ļoti daudz. Ir izzāgēti biezi saaugušie krūmi, iztīrīts dārzs no visa liekā, pacelts ūdens līmenis dīķī, izveidotas jaunas puķu dobes ap dīķi un pie mājas, izvietoti putnu būriši, sakārtots un pielabots malkas šķūnis un lielā šķūņa jumts. Beidzot liekas, ka ir sakārtota arī ūdens padeves sistēma. Šajā pavasarī esam iegādājušies arī traktoru-zāles pļāvēju ar piekabi, kas atvieglos teritorijas sakopšanas darbus, kuru Bēvuļēnos nekad netrūkst- tāpat kā Rīga, arī Bēvuļēni nekad nebūs gatavi... Tādēļ visi, kam nav vienaldzīgas mūsu lauku mājas, kas grib rosīties un kam ir tuvi lauki, ir aicināti uz talkām visa gada garumā.

Šoziem ir labiekārtota vecā virtuve- iebūvēta jauna elektriskā plīts un veļas mazgājamā mašīna, ieklāts linolejs, uzmūrēta malkas plīts, lai ziemā būtu siltāks un arī ēdiens uz „dzīvas” uguns iznāk garšīgāks... Vienā no agrāk neapkurināmajām istabām ielikta jotulas krāsniņa. Pa šo ziemu un pirmajiem pavasara mēnešiem ir izremontētas visas vecās telpas, pilnībā pabeigt remonte visu laiku neapdzīvotajā mājas galā, kur tagad ir salikti jauni logi, izremontēta un iekārtota virtuve un divas istabas.

Tiešām lielas pārmaiņas mūsu lauku mājās ir notikušas pirms Klusās nedēļas – divas caurstaigājamas istabas tika pārveidotas līdz nepazīšanai- izjaucot sienu, tika izveidota liela telpa, kas var kalpot gan kā zāle, gan kā altāra telpa. Līdz ar to visa māja ir ieguvusi it kā jaunu dzīvību- ir pat vieglāk kļuvis elpot! Agrāk šīs istabas gandrīz nebija iespējams pilnībā izmantot- tagad mūsu jaunajā zālē jau ir notikuši pirmie dievkalpojumi.

Fotogrāfija, kas ir uz šīs avīzes vāka, ir tapusi Klusās nedēļas rekolekcijās, kuras vadīja Jānis Vanags. Arī tajā redzamās ikonas tieši uz rekolekciju laiku atveda un izvietoja pats Arhibīskaps. Kad mēs tur būsim, mūs sagaidīs gleznā attēlots Kristus vaigs.

Uz tikšanos Bēvuļēnos!

Diakonijas vadītāja Zaiga Ābele

Tā rakstīja gandrīz pirms simts gadiem

Kā tika atrasta Sodoma un Gomora?

Viens no visvaldzinošākiem atradumiem un atrakumiem Palestīnā ir tik labi pazīstamo izpostīto pilsētu Sodomas un Gomoras atrašana. Atrastas ir ne tikai vietas, kur bijušas Bībelē aprakstītās pilsētas Sodoma un Gomora, bet pat daudzi viņu dzīvokļi atrakti. Podi, rotas lietas, ieroči, darba rīki, viss tas lielā daudzumā nu ir nācis cilvēku rokās no vecās Sodomas. Pelni bezgala, jo pilsētas aizgāja bojā caur uguni.

Sodoma un Gomora ir atrastas caur nejaušu gadījumu. Kādā bībeliskā ekskursijā Jardanes lejas galā kāds ekskursants Malons pakrita, jo kāja tam bija kaut kur aizķērusies. Apskatījies tas ieraudzīja savādu poda gabalu, aiz kura bija aizķērusies kāja. Turpat bija arī citi tādi poda gabali un stikla lietas. Malons noprata, ka tur smilšu un piķa bedrēs un uzkalniņos slēpjas izpostītu pilsētu drupas. Tika noorganizēts atrakumu darbs Nāves jūras ziemeļos abpus Jardanes ietekas. Un tad brīnumi nāca dienas gaismā. Nebija vairs šaubu, ka ir atrastas no uguns un sēra izpostītās Sodoma un Gomora, kā arī viņas biedrenes Adama un Seboima. Un atkal Bībelei bija taisnība.

Bībeles Vēstnesis. Nr. 1 / 2. , 1936.

Interesanti fakti

- * Cilvēka ķermenis rada un iznīcina 15 miljonus sarkano asins ķermeņiņu sekundē;
- * Piedzimstot bērnam ir 300 kauli, bet pieaugušam vairs tikai 206;
- * Cilvēkiem, kas ceļo uz Īslandi vajadzētu zināt, ka dzeramnaudas došana tur tiek uzskatīta par aizvainojumu;
- * Saule ir 330 330 reizes lielāka kā Zeme;
- * Zibens rada temperatūru, kas ir 5 reizes augstāka par uz Saules sastopamo;
- * Vijole ir veidota no aptuveni 70 koka gabaliem;

Pasmaidīsim

- Skolotāja vecāku sapulcē uzrunā Jānīša vecākus: “Jānītis ne tikai slikti uzvedas, viņš piedevām vēl nekavē nevienu stundu.”

- Pasniedzējs: „Mārīt, vai tu kontroldarbu norakstīji no Jura?”

- Mārīte: „Pasniedzēj, kas jums tā liek domāt?”

Pasniedzējs: „Juris uz 5.jautājumu atbild - es nezinu, bet tava atbilde ir - es arī.”

- Jauna dāma tiesā sniedz paskaidrojumus, kāpēc šķērsojusi ielu pie sarkanās gaismas: viņa esot skolotāja un tāpēc nekavējoties jābeidz viņas lieta, jo viņa nedrīkstot nokavēt darbu skolā.

- Oficiant, kāpēc vāzē ir mākslīgie ziedi? Augstākās klases restorānā uz galda varētu būt arī dabīgie ziedi!

- Jums taisnība, bet kopš tā laika, kad mūsu restorāns kļuva par veģetāriešu restorānu, apmeklētāji domā, ka dabīgās puķes uz galda ir uzkodas.

- Neņem nu man ļaunā, draugs, bet tava līgava tiešām ir ļoti neglīta!

- Varbūt, bet par to viņai ir simts tūkstoši mīkstinošu apstākļu.

- Ārsts: „Jūsu sievai viņas nervozitāte neko nenožīmē. Tās dēļ viņa var dzīvot simtu gadu!”

- Vīrs: „Jā, ārsta kungs, bet es?”

- Tā, cik jūs nedēļā gribētu saņemt?

- Trīs simtus.

Trīs simtus? Jums kauna nav? Jums nav ne izglītības, ne darba pieredzes!

- Padomājiet pats: daudzreiz grūtāk strādāt tad, kad nav ne mazākās nojautas par to, ko dari!

Afiša

Lieldienu dievkalpojumi

Piektdien, 22. aprīlī

pl. 10.00 Lielās Piektdienas dievkalpojums ar Sv. Vakarēdienu

Svētdien, 24. aprīlī

pl. 7.00 **Lieldienu rīta dievkalpojums**, piedalās draudzes koris
pl.10.00 **Kristus Augšāmcelšanās svētku dievkalpojums** ar Sv.
Vakarēdienu, piedalās draudzes koris, trompetists E. Švembergs
pl.14.00 **Dievkalpojums** nedzirdīgajiem

Pirmdien, 25. aprīlī

Pl.10.00 **Otro Lieldienu dievkalpojums** ar Sv. Vakarēdienu,
piedalās soliste Līga Ozola

Ziņojumi

25.aprīlī pēc dievkalpojuma **plkst.12.00 „Senioru pēcpusdiena”**
draudzes nama zālē.

Koncerti

Piektdien, 22. aprīlī Pl. 19.00

Koncerts – J.Brāmss – „Vācu rekviēms”

Sestdien, 30. aprīlī pl.17.00

Ērģeļmūzikas pusstunda spēlē LMA maģistrante Guna Skrima

Sestdien, 7. maijā pl.17.00

Rīgas 1. Valsts ģimnāzijas meiteņu kora „Sapnis” koncerts,
piedalās ērģelnieks Aigars Reinis

Svētdien, 8. maijā pl.17.00

Ērģeļmūzikas koncerts, uzstājas Lutera Akadēmijas ērģeļklases
un RPIVa studenti

Sestdien, 14. maijā pl.17.00

Ērģeļmūzikas koncerts, uzstājas J.Vītola LMA ērģeļklases
studenti

Piektdien. 20. maijā pl.19.00 koncerts, uzstājas Minesotas (ASV) koris

Lūgšana

**Vienosimies kopīgā draudzes
lūgšanā ik vakaru 22:00 un 23:00**

Kungs, tikai Tevī ir
mana pestīšana un mans patvērums.
Kungs, ļauj man palikt Tevī
un uz Tevi vien paļauties!

Es nezinu, cik tuvu Tev drīkstēšu pieiet,
psalms saka-labāk pie Tava nama sliekšņa
nekā grēcinieka teltī.

Bet pie sliekšņa salst, Kungs,
un Tu zini, kā tas ir, kad salst.
Ja nav pajumtes. Ja nav mājokļa.
Ja nav viesmīlīga sveiciena:
„Ienāciet sasildīties pēc garā ceļa.”

Tāpēc es ticu, ka Tu mani neatstāsi pie
Sliekšņa.
Tu mani aicināsi ienākt, Kungs.
Pie Tevis, Tavos pagalmos.
Vēl vairāk- Tavos mājokļos.
Tur, kur apstājas laiks.
Tur, kur viena diena ilgst kā tūkstoš gadu.

Es gaidu šīs dienas ausmu, Kungs.
Es ilgojos redzēt, cik tuvu Sev Tu aicināsi
Tos, kas Tevi mīl.

Āmen.

REGULĀRĀ INFORMĀCIJA

www.janabaznica.lv

Dievkalpojumi

Svētdienās plkst. **10.00**

Trešdienās plkst. **18.30**

Katra mēneša otrajā svētdienā dievkalpojums

ģimenēm ar maziem bērniem plkst. **12.00**

Katra mēneša trešajā svētdienā dievkalpojums jauniešiem plkst. **12:00**

Draudzes mācītāji pieņem apmeklētājus

Otrdienās no plkst. 14.00 līdz 19.00 **Ingus Dauksts**

Trešdienās no plkst. 10.00 līdz 13.00 **Juris Zariņš**

Ceturtdienās no plkst. 10.00 līdz 13.00 **Juris Zariņš**

Draudzes kanceleja

Adrese: Jāņa iela 7, Rīga, LV-1050, tālrunis 67224028

Darba laiks: no otrdienas līdz piektdienai no plkst. 10.00 līdz 13.00

Draudzes priekšnieks

Andris Blūms tālrunis/fax 67225171, mob.29180484,

e-pasts: ablums@tvnet.lv, apmeklētājus pieņem pēc iepriekšējas vienošanās.

Diakonijas vadītāja

Zaiga Ābele tālrunis 67250842, mob.29116848, e-pasts:

zaiga.abele@gmail.com, apmeklētājus pieņem trešdienās no plkst. 12.00

līdz 13.00 svētdienas skolas telpās un svētdienās pēc dievkalpojuma.

Bībeles stundas – ceturtdienās plkst. 18.00

Draudzes bibliotēka – darbojas 1.balkonā pēc svētdienas dievkalpojuma.

Foto sesijas - **Jānis Kudiņš**, tālrunis 29118151

Fotogrāfs – **Aivars Lode**, tālrunis 29560379

Avīze iznāk 4 reizes gadā.

Izdevumu sagatavoja: J.Zariņš, A.Blūms, Z.Ābele; J.Miķelsons

e-pasts: zaiga.abele@gmail.com
